

Je auto eigenhandig repareren? Zelfs als leek kun je dat leren!

Steek je handen maar uit die mouwtjes!

Mijn vader zei ooit tegen me: "Als je auto het niet doet, schop er dan tegen en breng 'm naar de garage." Die oude 'familiewijsheid' is me op het lijf geschreven. Maar stiekem ben ik hartstikke jaloers op mensen die zélf hun auto kunnen repareren. Zeker in deze barre tijden is dat niet alleen leuk, maar ook handig. Als doe-het-zelver kun je je garagerekening immers behoorlijk drukken. Zou mij dat ook lukken?

Tekst en foto's **Dennis van Loenhout**

Niet zonder hulp, zo veel is in elk geval duidelijk. Want eerlijk is eerlijk: de gemiddelde boomstronk heeft meer technisch inzicht dan ik. Als ik aan het sleutelen sla, is het zaak dat een professional een oogje in het zeil houdt. Anders gebeuren er ongelukken. "Om aan je auto te kunnen sleutelen, is het belangrijk dat je geen twee linkerhanden hebt. Een klein snuffje technisch inzicht is wel vereist. Maar de meeste mensen kunnen veel meer dan ze zelf denken." Aan het woord is Bert Bouw-

man, voormalig docent autotechniek. Samen met zijn oud-collega Ron Hoogveld, die nog altijd autotechniek doceert aan het ROC Rijn IJssel in Arnhem, begeleidt hij de cursisten op deze 'autosleutelcursus', die is voortgevloeid uit een cursus die ooit werd gegeven aan werknemers van Artsen Zonder Grenzen. In de gebieden waar die hulporganisatie actief is, zijn de werknemers afhankelijk van hun auto. Ze worden dan ook allen geacht deze onder de meest primitieve omstandigheden zélf te

kunnen repareren. En nu kunnen ook 'gewone mensen' die kunst onder de knie krijgen. De cursus wordt gegeven in een weiland bij een boerderij in het Oost-Brabantse Holthees.

"Dat moet eraf, en dat ook"

De eerste les begint op weergaloze wijze: twee sloopauto's, in dit geval een Fiat Cinquecento en een Fiat Bravo, worden volledig uit elkaar gehaald. Over beeldend onderwijs gesproken ... De cursisten worden later in het traject ook begeleid

bij het sleutelen aan hun eigen auto. En dat midden in een weiland. Eigen auto, dus. Dat komt mooi uit. Ik bezit namelijk een youngtimer: een muisgrijze Ford Sierra 1.6 sedan uit 1991. Niets bijzonders, maar toch een zeldzaamheid die ik nog een lange carrière gun. Met 199.000 kilometer op de teller zou er nog voldoende leven in moeten zitten. Maar hij heeft een probleem. Bij een koude start bereikt hij het stationaire toerental pas na een zeer delicaat spelletje met het gaspedaal - dat je als bestuurder vaak

De cursisten luisteren terwijl Bert vertelt wat er onder de motorkap hoorde te zitten.

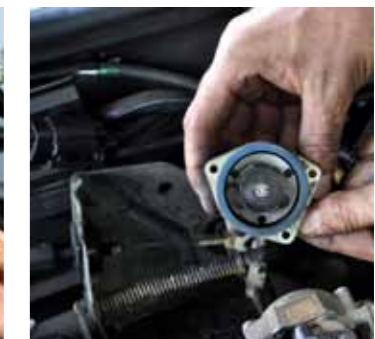
Wat een mooi stukje techniek eigenlijk, zo'n carburateur ...

Bert en Ron filosoferen over de herkomst van het probleem ...

Even reinigen en de acceleratiepomp kan teruggezet worden: probleem opgelost.

Deze veer regelt de gevoeligheid van de choke.

Aangenaam: het luchtfilter!

Lekker sleutelen in de wei: leerzaam en nog leuk ook!

verliest. Dan slaat-ie af en kun je weer opnieuw beginnen. En win je, dan bikt en springt de Sierra elke keer als je optrekt in de eerste of tweede versnelling. Dat gaat door tot de motor op temperatuur is, en als je erop moet wachten, duurt dat lang. "Als je niet technisch bent, is het in elk geval belangrijk dat je het probleem van je auto goed weet over te brengen aan de monteur", zegt Ron als ik hem vertel over het kuchje van mijn auto. "En als ik jouw verhaal zo hoor, denk ik dat ik wel weet waaraan het ligt."

Ron vermoedt dat de veer die de spanning van de choke regelt in de loop der jaren wat slap is geworden. Het goede nieuws is dat die veer weer opgespannen kan worden. Het slechte nieuws - voor mij tenminste - is dat het even duurt voor je hem vindt. Ik krijg een schroevendraaier in mijn handen gedrukt, Ron wijst met zijn inmiddels zwarte vinger richting luchtfilter en zegt: "Dat moet eraf. Dat ook. O ja, en dat ook nog." Dan loopt hij weg met een veelbetekenend 'succes'. In mijn hoofd bewijst het nu dat deze

cursus zich nu al een beetje. Ron en Bert hebben in hun uitleg aangetoond verstand van zaken te hebben, en dat doet iets met je, als leek. Het geeft je zelfvertrouwen. Zo van: als zij zeggen dat het kan, zal het wel kunnen. Dus demonteer ik het luchtfilter van mijn Ford en haal ik een paar slangen en kabels los. Aan mijn voeten vormt zich een hoopje schroeven en onderdelen en ineens kijk ik recht in de carburateur. Een heuse Weber, wauw. Dan kijk ik naar de berg onderdelen en zinkt de moed me in mijn schoenen. Met deze auto moet ik straks nog naar huis!

Acceleratiepomp?

Ondertussen buigen Ron en Bert zich weer over het motorblok van mijn Sierra. De carburateur, stellen ze vast, is niet versleten. Wel zien ze dat hij benzine heeft gelekt. Op het ondergelegen uitlaatspruitstuk is duidelijk een vlek te zien. Die had ik allang gespot, maar technisch gehandicapt als ik ben, had ik nog geen verband gelegd met een lekkende carburateur. Ron wijst op de acceleratiepomp, een onderdeel waar ik nog nooit van gehoord heb en dat op de zijkant van de carburateur geschroefd zit. "Ik denk dat het rubber van de acceleratiepomp lek is", zegt hij. "Dus haal hem er maar af, dan kunnen we het rubberje vervangen. Ik denk dat je probleem dan al is op-

gelost." Terwijl ik de acceleratiepomp losschroef en de benzine over mijn vingers gutst, valt me op dat de schroeven er best makkelijk uit komen. En het rubberje dat ik lospeuter, ziet er eigenlijk prima uit. Maar ja, weet ik veel? Blijkbaar wel, want ook Ron en Bert verklaren het rubberje gezond. Mijn zelfvertrouwen groeit en groeit.

Dat kan zelfs ik!

Al discussiërend besluiten we dat het lek blijkbaar gewoon veroorzaakt is door een stel schroeven dat niet goed is aangedraaid. En schroeven stevig aandraaien, dat kan zelfs ik! Ook de carburateurvoet is niet helemaal goed vastgeschroefd. Dat los ik ook effe op. Bert leert me ondertussen hoe ik de veerspanning van de choke kan afstellen, om zo de motor wat extra hulp bij het starten te bieden, mocht dat nodig zijn. Ondertussen hebben we ook geconstateerd dat de voorverwarmings-slang en een vacuümslangetje van de carburateur in niet al te beste staat zijn. Gewapend met een zaag en een kniptang weet ik die twee onderdelen te vinden in de sloop-Bravo. Met de nodige inspanning - en na een keer of drie opnieuw beginnen - vinden ze hun nieuwe bestemming onder de motorkap van mijn Ford. "Probleem opgelost!", zeggen Ron en Bert in koor. Als ik ze voorzichtig wijs op de berg

De trommelrem van een Cinquecento blijkt ook een leerzaam object.

Het nut van auto's slopen? Alleen zo kun je het motorblok van binnen bekijken.

Even aan een paar schroeven draaien en er ligt een versnellingsbak aan je voeten ...

... of graaf je ineens zelfstandig de kapotte koppeling van een Ford Ka op.

Ron voert een compressiemeting uit op de Golf van een cursist - géén beginnersklus.

Olie verversen lijkt simpel, maar je moet wél weten wat je doet ...

Het oude naast het nieuwe filter. Zoek de tien verschillen ...

Met een paar liter verse olie kan je auto er weer tegen!

Vieze handen, dat hoort bij het nieuw verworven technische inzicht.

Inzichtelijk onderwijs in de praktijk

onderdelen en schroeven die nog altijd aan mijn voeten ligt, stellen ze me gerust: "Als je het uit elkaar kunt halen, kun je het ook weer in elkaar zetten. En als het niet lukt, helpen we je wel." Die hulp is niet nodig. Goed nadenken, goed kijken en, oké, één keer opnieuw beginnen en de boel zit in elkaar. De Sierra start en rijdt tot mijn grote verbazing zonder stotteren of bokken weg. Ik sta paf. De rit naar huis verloopt soepeler dan ooit; zo lekker heeft mijn Ford nog nooit gereden.

Hoofd leegmaken

Als ik dit al voor elkaar heb gekregen in één dag, hoeveel moeten de overige cursisten dan wel niet leren in de hele week die de cursus duurt? "De cursisten logeren hier en zijn de volledige dag met techniek bezig. De docenten geven theorielessen, maar richten zich vooral op de praktijk", zegt Ronnie Jongert, die de cursussen organiseert. En dat werkt: overal in de cursuswei zijn mensen aan het klussen die een paar dagen geleden nog nooit een

sleutel hadden aangeraakt. En ze zijn nog enthousiast ook. Hagenaar Thomas bijvoorbeeld heeft het volledige kleppendecksel van zijn Mercedes CLK verwijderd om een hardnekkige lekkage op te sporen. Een kapotte keerring blijkt de oorzaak. Thomas straalt. "Twee dagen geleden had ik nooit gedacht dat ik dit zou doen, het is onvoorstelbaar!" Het vooruitzicht van een lekkagevrije vakantie met zijn CLK maakt hem blij. "Zeker omdat ik zo flink bespaar op mijn garagerekening!" René werkt intussen aan het remsysteem van zijn Renault 4 GTL. Ontspannen zit hij in het gras naast zijn opgekrikte Fransman. "Bij het ontmantelen van de slooppauto's hebben we al het nodige gehoord over het remsysteem", zegt hij. "Dat maakt de drempel om aan je eigen auto te gaan werken een stuk lager. De begeleiding en de sfeer maken het leuk en ontspannen. Als je hier in het weiland zit, in het zonnetje, is het enige dat nog ontbreekt in de gereedschapskist eigenlijk een gitaar!" De mening van

Basiccursusdocent Cok van Diemen vertelt de leerlingen wat ze zien onder de auto.

de cursisten is unaniem: in de toekomst gaan ze veel vaker sleutelen. Niet eens alleen vanwege de besparing die dat kan opleveren. Want, zo verwoordt één student het: "Sleutelen is pure ontspanning, het is een heerlijke manier om je hoofd leeg te maken!"

Niet zo ingewikkeld

Nadenkend over dat alles besluit ik tot een praktijktest. Gemotiveerd door mijn eerste voorzichtige succes start ik samen met een al even atech-

nische vriend een écht sleutelproject. Zonder druk, maar dus ook zonder deskundige begeleiding. Een oude Ford Ka met kapotte koppeling is ons slachtoffer. Een garagebedrijf is zo vriendelijk ons te voorzien van een werkhandleiding en doet daar gratis een bemoedigende uitspraak bij: "Zo'n ingewikkelde klus is het niet. Het is alleen erg veel werk. Maar dit moet zélf's jullie lukken." En verdraaid, hij heeft gelijk. Oké, in plaats van de op de werkhandleiding vermelde drie

René sleutelt aan zijn Renault 4, met hulp van een medecursist.

uur en tien minuten duurt de klus zes dagen, maar we klaren hem! We moeten de volledige Ka demonteren om de kapotte koppeling te bereiken en moeten met behulp van een dopsleutel zelf een centreerpil improviseren, maar de Ka stáart niet alleen, hij rijdt ook probleemloos onze 'werkplaats' uit. Toen de versnellingsbak voor onze voeten op de vloer lag en de aandrijfassen als geknakte twijgjes onder de Ka uithingen, hadden we de kans daarop al afgeschreven. En we blijven ons-

zelf verrassen. Een week later wordt de Ka door een ervaren keurmeester goedgekeurd voor de apk. Zonder adviespunten. We hebben dus in elk geval iets goed gedaan.

Heerlijk gevoel

Is het nuttig om een uitgebreide sleutelcursus als deze te volgen? Tja, de kans dat het succes met de Ka een gevolg was van domme mazzel, valt niet uit te sluiten, maar toch ... Zonder het zelfvertrouwen dat Ron en Bert

me tijdens de cursus hebben gegeven, was ik nooit aan zo'n bereklus begonnen. Het trotse gevoel dat je hebt als je een doe-het-zelfklus met je eigen twee linkerhanden tot een goed einde brengt, is heerlijk. En ook de besparing is fijn: ruim € 600. Natuurlijk, de volgende reparatie kan eindigen in een grandioze puinhoop, maar in dat

geval breng je je auto in elk geval naar de garage met meer kennis van en begrip vóór het behoorlijk ingewikkelde werk waar een monteur mee te maken krijgt. Dan snap je in elk geval dat die jongens het geld dat jij bij ze afrekent (meestal) ook echt verdienen. En het levert je ook nog eens een hoop plezier en nieuwe inzichten op. ■

Cursist worden?

De autosleutelcursus uit dit verhaal kun je volgen in vier vormen: een basiscursus, een cursus Pech Onderweg, een 4WD-cursus en een uitgebreide weekcursus. In de eerste leer je de basis over de werking van je auto en het gereedschap dat je nodig hebt. Onder begeleiding van docenten voer je zelf kleine klusjes uit - olie verversen bijvoorbeeld. Pech Onderweg helpt je autopech voorkomen en zo mogelijk oplossen, terwijl je op de 4WD-cursus alles leert over de specifieke eigenschappen van een vierwielangedreven auto. Ideaal voor de wereldreiziger! Ronnie Jongert organiseert deze cursussen al sinds 2000. "De tevredenheid van de cursisten geeft me veel voldoening", zegt hij. "Ik vergeet nooit die twee dames die tijdens de weekcursus twee dagen bezig waren de uitlaat van hun auto te vervangen. Het lukte ze uiteindelijk, en ze waren onvoorstelbaar blij en trots. Dat is precies waar we het voor doen: we willen mensen die bij wijze van spreken nooit een schroevendraaier hebben vastgehad, laten zien dat ook zij kunnen sleutelen! Kijk voor meer informatie op www.autosleutelcursus.nl